

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2525/2019
29.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Протић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радослав Маринковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2987/18 од 07.02.2019. године, у седници од 29.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2987/18 од 07.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 161/17 од 09.10.2017. године, ставом првим изреке утврђено је да је ништав Споразум о деоби брачне имовине закључен између тужиоца и тужене и оверен пред Првим основним судом у Београду Ов 70901/2012 од 19.04.2012. године, и да исти не производи правно дејство, што је тужена обавезана да призна и трпи. Ставом другим изреке усвојен је предлог за одређивања привремене мере. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 571.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2987/18 од 07.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом тужене неосновано се указује на битну повреду поступка из члана 374. став

1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у образложењу другостепене пресуде оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од 1978. године до 2015. године, и заједнички су управљали привредним друштвима „ВВ“ и „ГГ“. Наведена предузећа су била корисници више кредита, а као средство обезбеђења по Уговору о пословном револвинг кредиту од 14.09.2007. године закљученим између „ВВ“ и ..., уписана је хипотека на згради површине 50 м² и дворишту, на кп ... КО ... Као средство обезбеђења по уговорима о кредиту истог предузећа са банком ..., служиле су менице на име тужиоца, тужене и њиховог сада покојног сина, и закључени уговори о јемству за износе кредита од 3.300.000,00 динара, 30.000 евра и 1.700.000,00 динара. Парничне странке су дана 30.03.2012. године закључиле Споразум о деоби заједничке имовине, који је оверен 19.04. исте године пред Првим основним судом у Београду. Према овом споразуму, хипотеком оптерећене непокретности прешле су у тужиочеву искључиву својину, и то викенд кућа на ..., апартман на ..., парцела у ... уписана на предузеће „ГГ“ и катастарска парцела од 18,45 ари у КО ... Тужена је овим споразумом у искључиву својину добила неоптерећене непокретности и осталу имовину и то зграду од 48 м², стамбену зграду у ... улици са комплетним покућством, пословну стамбену зграду у ..., стамбену зграду у истој улици, и катастарску парцелу у ... са три делимично изграђена објекта. Након јавне продаје хипотекованих непокретности, брачни односи парничних странака су се нарушили и тужена није желела да са тужиоцем закључи нови споразум којим би се предметне непокретности вратиле у режим заједничке својине, нити је пред судом изјавила који је прави мотив закључења споразума о деоби заједничке имовине.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је утврђено да је ништав и да не производи правно дејство споразум о деоби брачне имовине закључен између парничних странака.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да парничне странке спорним споразумом нису намеравале да промене својинско-правни режим на непокретностима стеченим у браку, већ је споразум закључен ради заштите тужене од притисака поверилаца у поступцима принудне наплате потраживања, будући да су парничне странке сматрале да ће се повериоци намирити само из дела имовине који је према наведеном споразуму припао тужиоцу. Из наведеног произилази да је предметни споразум ништав јер нема допуштен основ, у смислу чл. 51. и 52. Закона о облигационим односима. Правилан је закључак другостепеног суда да су споразумом странке желеле да ограниче имовину на којој би се повериоци принудно наплатили, односно да би се повериоцима отежала наплата потраживања из остатка њихове имовине, јер је споразум закључен након доспелости обавеза предузећа „ВВ“ из уговора о кредитима са пословним банкама за које су парничне странке јемчиле својом имовином, односно меницама и успостављеном хипотеком. С обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је наведени споразум ништав у смислу члана 103. ЗОО и не производи правно дејство.

Ревизијом тужене неосновано се указује на погрешну примену материјалног права, и да су нижестепени судови погрешно оценили исказа сведока ГГ и ДД. Супротно овим ревизијским наводима тужена је одбила да суду наведе своје мотиве за закључење предметног споразума, а из утврђеног чињеничног стања произилази да је

намера парничних странака била да се повериоци наплате само из имовине која је по споразуму припала тужиоцу.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић